

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, declarate de inculpatul

Arseni Mihail xxxxx, xxxxx xx xx xxxxxxxx xxxx,
xxxxxxx xx xxxxxxxxxx xxx. xxxxxxxx,
xxx. xxxxxxxx, x, xx.xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.04.2013 – 08.06.2016;

Instanța de apel: 11.07.2016 – 07.11.2016;

Instanța de recurs: 23.01.2017 – 05.04.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 08 iunie 2016, Arseni Mihail a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 (unu) an, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada probațiunii de 1 (unu) an.

A acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Mîțu Svetlana a fost admisă parțial, fiind încasat în beneficiul acesteia din contul inculpatului suma de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 3000 (trei mii) lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că, Arseni Mihail la 18 ianuarie 2013, aproximativ la ora 17:45, conducând automobilul model „UAZ 3741”, n/î CKE 742 se deplasa pe str. Grădina Botanică, mun. Chișinău din direcția str. Lunca Bîcului în direcția str. Pădurilor, mun. Chișinău.

Ajungând la trecerea pentru pietoni din regiunea stației de alimentare cu combustibil a companiei „Petrom Moldova” SA, amplasată pe adresa str. Grădina Botanică, 2, mun. Chișinău, conducătorul auto Arseni Mihail nu a manifestat prudență sporită la trafic, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere, marcajul trecerii pentru pietoni și indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 prin care era semnalizată trecerea pentru pietoni, a neglijat faptul opririi altor automobile la trecerea pentru pietoni pentru cedarea trecerii de către pietoni a carosabilului în condițiile de siguranță, și a neglijat cerințele pct. 11 lit. f) a Regulamentului Circulației Rutiere, cerințele art. art. 22

alin. (4), 23 alin. (3) Legea nr. 131 din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier și în rezultat, a tamponat pietonul Mîțu Svetlana, care traversa carosabilul regulamentar pe marcajul trecerii pentru pietoni, în zona semnalizată și de indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 de pe dreapta spre stînga relativ direcției de deplasare a automobilului nominalizat cauzându-i din imprudență leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 540/D din 19 martie 2013, se califică ca vătămare corporală gravă.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia din motivul blîndeței pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

În argumentarea apelului, acuzatorul de stat a invocat că dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, este nemotivată.

A menționat, că prima instanță a ajuns la concluzia aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Arseni Mihail, motivând că acesta are copii minori la întreținere, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, nu s-au stabilit careva circumstanțe agravante, însă prima instanță nu a luat în considerație faptul că Arseni Mihail, în dorința sa de a se eschiva de la răspundere penală, nu a recunoscut vinovăția și nu a întreprins măsuri de recuperare a prejudiciului cauzat părții vătămate.

Totodată procurorul a invocat, că prima instanță nu a luat în considerație faptul că șoferul a tamponat pietonul pe trecerea de pietoni, care traversa regulamentar în locurile marcate ale carosabilului.

Prin urmare, aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei, în cazul dat nu va atinge scopul de prevenire a săvârșirii altor infracțiuni.

3.1. Inculpatul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat dezacordul cu sentința contestată, considerînd-o neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece în speță nu a fost demonstrată vinovăția sa în încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și legătura cauzală dintre faptă și urmările survenite.

În opinia apelantului, prima instanță incorect a apreciat schema anexată la procesul-verbal de examinare a locului accidentului rutier din care se vede că, Mîțu Svetlana a traversat neregulamentar carosabilul în afara marcajului trecerii pentru pietoni după zona semnalizată de indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 de pe dreapta spre stînga relativ direcției de deplasare a automobilului model „UAZ 3741”, n/î CKE 742.

A evidențiat, că prima instanță nu a constatat, că Mîțu Svetlana a ignorat cerințele regulilor de securitate, iar în ipoteza că automobilul model „UAZ 3741”, n/î CKE 742 pentru ea prezenta obstacol, aceasta trebuia să se oprească ori să întreprindă alte măsuri pentru a evita pericolul.

De asemenea, a specificat, că prima instanță nemotivat a respins demersul lui Arseni Mihail cu privire la deplasarea instanței la fața locului producerii accidentului pentru a se convinge personal de circumstanțele accidentului.

Totodată, prima instanță a lăsat fără examinare demersul înaintat de inculpat cu privire la audierea martorului Guțu Dumitru, precum și a șoferului și echipajului medical al ambulanței care a sosit la locul producerii accidentului rutier.

În opinia inculpatului, prima instanță nu și-a întemeiat concluziile pe baza unor probe temeinice, fiind enumerate probele prezentate de procuror, ceea ce nu echivalează cu confirmarea vinovăției lui Arseni Mihail.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016 au fost respinse ca nefondate apelurile și menținută sentința.

4.1. Pentru argumentarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut, că prima instanță pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpatul Arseni Mihail, apreciind probele examinate în conformitate cu prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 Cod procedură penală, sub toate aspectele, complet și obiectiv din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia de a încadra acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a menționat, că deși inculpatul nu a recunoscut vina, vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin probe administrate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în cadrul instanței de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Mîțu Svetlana, martorilor Vrabie Sergiu, Roșca Liudmila, Sava Olga, Bîrca Victor, Pădure Liviu, precum și prin materialele dosarului: procesul-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier (f.d. 8, 11, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 540/D din 19 martie 2013 (f.d. 29, vol.I); planșa fotografică cu imaginile de la fața locului (f.d. 10, vol.I); extrasul din fișa medicală a bolnavului de staționar nr. 1235 a părții vătămate Mîțu Svetlana (f.d. 17, vol.I).

Așadar, instanța de apel a stabilit, că probele menționate sunt pertinente, concludente și veridice, iar în ansamblu coroborează între ele și dovedesc cert vinovăția lui Arseni Alexandru.

Cu referire la argumentele inculpatului privind nevinovăția sa prin care a invocat, că prima instanță incorect a apreciat schema anexată la procesul-verbal de examinare a locului accidentului din care se vede că, Mîțu Svetlana a traversat carosabilul neregulamentar în afara marcajului trecerii pentru pietoni după zona semnalizată de indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 de pe dreapta spre stânga relativ direcției de deplasare a automobilului „UAZ 3741”, n/î CKE 742, instanța de apel a menționat că acestea nu pot fi reținute ca fiind plauzibile, constituind o formă de autoapărare.

De asemenea, instanța de apel a respins afirmațiile apărării potrivit cărora accidentul s-ar fi produs exclusiv din vina părții vătămate, care nu a traversat carosabilul în locul trecerii pentru pietoni și că ultima nu a respectat regulile de circulație rutieră, neglijând faptul necesității opririi sale pentru a evita impactul, în cazul apariției obstacolului, deoarece conducătorul Arseni Mihail nu a prezentat probe plauzibile ce ar confirma poziția sa de apărare, acestea purtând caracter declarativ.

Totodată, conform procesului-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier, rezultă că pietonul Mîțu Svetlana a fost tamponată în zona trecerii pentru pietoni, semnalizată prin marcajul trecerii pentru pietoni și indicatoarele rutiere 5.50.1. și 5.50.2. (f.d. 8, 11, vol.I).

Mai mult, instanța de apel a reținut că șoferul Arseni Mihail a semnat schema accidentului rutier și nu a obiectat procesul-verbal, astfel ulterioarele încercări de a obiecta aceste probe reprezintă o poziție a acestuia de apărare.

La fel, instanța de apel a subliniat, că anume conducătorilor auto le revine prudența sporită la deplasare astfel încât să nu creeze obstacole sau pericol pietonilor, îndeosebi

când se deplasa în zona trecerii pentru pietoni, semnalizată prin marcajul trecerii pentru pietoni și indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2.

Arseni Mihail urma să admită că având un obstacol pe care personal l-a văzut, urma să se asigure că nu creează și nu prezintă pericol pentru alți participanți la trafic și în caz de necesitate să întreprindă măsuri în vederea evitării pericolului, inclusiv și să oprească, însă astfel de acțiuni Arseni Mihail nu a comis, iar responsabilitatea nu poate fi pusă pe seama părții vătămate.

Instanța de apel a respins argumentele inculpatului cu privire la ilegalitatea respingerii de către prima instanță a demersului apărării privind deplasarea la locul producerii accidentului rutier pentru a se convinge personal de circumstanțele accidentului, deoarece șoferul Arseni Mihail a semnat schema accidentului rutier și nu a obiectat, iar sarcina documentării accidentelor rutiere nu este pusă în seama instanței de judecată, aceasta doar verificând ca un observator independent totalitatea probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești care în speță fără echivoc stabilesc vinovăția inculpatului.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a respins argumentele apărării cu referire la lipsa faptului infracțiunii, deoarece acest argument se combate prin certificatul de vizită nr. 5208 din 18 ianuarie 2013 al Centrului Național Științifico-Practic Medicină de Urgență (f.d. 16, vol.I) și a Extrasului din Fișa Medicală a Bolnavului de Staționar nr. 1235 (f.d. 17, vol.I) prin care se constată că din ziua săvârșirii accidentului – 18 ianuarie 2013 și până la 31 ianuarie 2013 partea vătămată Mîțu Svetlana s-a aflat la tratament, cu diagnosticul: traumatism cranio-cerebral deschis manifestat prin fractura osului temporal stâng și piramidei pe stânga cu implicarea ambelor lamele, pneumocefalee subdiacentă, contuzie cerebrală grad II, hemoragie subarahnoidiană, factura coastei IX pe stânga, plagă contuză parietală stânga, care prezintă pericol pentru viață, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 540/D din 19 martie 2013, a fost calificată drept vătămare corporală gravă (f.d. 29, vol.I).

Concluzia instanței de judecată corect a fost determinată de faptul că inculpatul Arseni Mihail a declarat că a văzut din timp pietonul, adică partea vătămată Mîțu Svetlana și acesta potrivit art. 45 pct. 1), 2) al Regulamentului Circulației Rutiere, trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, el însă deplasându-se în regiunea trecerii de pietoni nedirijată și micșorând viteza, înaintea începerii deplasării conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, totuși a continuat mișcarea fără a se asigura de posibila punere în pericol a participanților la trafic și a tamponat partea vătămată Mîțu Svetlana.

A mai remarcat instanța de apel, că aceste argumente se confirmă și prin faptul că potrivit explicațiilor inculpatului, acesta deseori circula pe această porțiune de drum și cunoștea cert că pietonii pentru a scurta raza de trecere a acestei porțiuni traversau puțin mai departe de trecerea de pietoni, precum și a observat pietonul Mîțu Svetlana din timp, având posibilitate să evite tamponarea acestuia.

În susținerea acestei concluzii, instanța de judecată a reținut declarațiile martorului Pădure Liviu audiat la solicitarea părții apărării, care a confirmat că vizibilitatea era de aproximativ 100 metri, precum și explicațiile inculpatului Arseni Mihail care a comunicat că a văzut partea vătămată de la o distanță suficientă.

Alegațiile apărării referitoare la faptul că partea vătămată Mîțu Svetlana era în stare de ebrietate și nu traversa carosabilul regulamentar, au fost respinse de către instanța de

apel, deoarece potrivit practicii judiciare constante, nu poate fi temei pentru eliberarea conducătorului auto de răspundere penală în cazul în care în acțiunile lui există componenta infracțiunii, chiar și în cazul în care regulile circulației rutiere și/sau de exploatare a mijloacelor de transport au fost încălcate și de către pătimit (conducător auto, pieton, pasager ori de către alt participant la trafic).

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a apreciat ca fiind nejustificată solicitarea inculpatului privind achitarea sa din motivul că aceasta nu a săvârșit fapta incriminată, aceste argumente fiind combătute de probele administrate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în instanța de apel.

Mai mult, declarațiile inculpatului date pe tot parcursul procesului penal nu coroborează și nu se completează cu materialele cauzei, mai mult vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării date în cadrul cercetării judecătorești.

Instanța de apel a considerat, că inculpatul Arseni Mihail nu a combătut cu nimic faptul incriminat în actul de învinuire și anume că la 18 ianuarie 2013, aproximativ la ora 17:45, conducând automobilul model „UAZ 3741”, n/î CKE 742 se deplasa pe str. Grădina Botanică, mun. Chișinău din direcția str. Lunca Bâcului în direcția str. Pădurilor, mun. Chișinău și ajungând la trecerea pentru pietoni din regiunea stației de alimentare cu combustibil a companiei „Petrom Moldova” SA amplasată pe adresa str. Grădina Botanică, 2, mun. Chișinău, conducătorul auto Arseni Mihail nu a manifestat prudență sporită la trafic, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere și în rezultat, a tamponat pietonul Mîțu Svetlana, care traversa carosabilul regulamentar pe marcajul trecerii pentru pietoni, în zona semnalizată și de indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 de pe dreapta spre stânga relativ direcției de deplasare a automobilului nominalizat cauzându-i din imprudență, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 540/D din 19 martie 2013, vătămări corporale grave.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului, menționând că sunt făcute cu scopul de ușurare a situației și dreptul acestuia de a nu se auto incrimina consfințit în art. 21 Cod de procedură penală.

4.2. Cu referire la apelul acuzatorului de stat privind dezacordul cu individualizarea pedepsei, instanța de apel a considerat argumentele invocate ca fiind neîntemeiate, deoarece acestea au constituit obiect de studiu la cercetarea judecătorească în prima instanță.

Cu referire la prevederile art. art. 7, 75, 76, 77, 90 Cod penal, instanța de apel a reținut, că reieșind din circumstanțele cauzei, inclusiv personalitatea inculpatului, luând în considerație politica penală a statelor europene ce derivă din recomandările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei potrivit căreia instanțele de judecată ar trebui să recurgă mai des la pedepse alternative detențiunii când este cazul, prima instanță corect a ajuns la concluzia aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, prima instanță corect a ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul Arseni Mihail, să execute pedeapsa închisorii prevăzută de sancțiunea normei incriminate, deoarece potrivit circumstanțelor obiective ale cauzei, fapta inculpatului nu reprezintă pericol social vădit pentru societate, iar corectarea și reeducarea este posibilă și fără izolarea lui de societate cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an.

5. Inculpatul, la 03 ianuarie 2017, fără a invoca careva temei pentru depunerea recursului ordinar, a contestat hotărârile judecătorești în partea stabilirii pedepsei, solicitând să nu fie privat de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Sușține că are la întreținere soția, care suferă de dizabilitate accentuată, iar el activează în calitate de șofer începând cu anul 1982 și nu a fost niciodată implicat în accidente rutiere.

La 12 ianuarie 2017, inculpatul a mai depus o cerere de recurs prin care a invocat aceleași argumente ca și în cererea de recurs inițială.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, deoarece instanța de apel corect a ajuns la concluzia menținerii sentinței, argumentând suficient soluția adoptată, ținând cont de principiile generale de aplicare a pedepsei precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, stabilindu-i acestuia o pedeapsă echitabilă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat, în raport cu materialele cauzei, ținând cont și de argumentele expuse în referință, Colegiul penal conchide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Cu referire la recursul declarat de inculpat la 03 ianuarie 2017.

Din conținutul cererii de recurs se atestă că deși inculpatul nu a indicat expres la careva temeiuri pentru declararea recursului din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, critica asupra deciziei instanței de apel se axează pe individualizarea greșită a pedepsei penale, temei pentru recurs prevăzut la pct. 10) al normei citate, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În esență, argumentele recurentului se axează pe dezacordul cu aplicarea de către instanțele de fond a pedepsei complementare sub forma privării de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an, considerând că instanțele judecătorești au făcut o individualizare greșită a pedepsei penale aplicate inculpatului și nu au ținut cont de toate circumstanțele importante ale cauzei.

Examinând argumentele formulate de recurent prin prisma temeiului de casare invocat, Colegiul penal concluzionează asupra netemeinicii acestora, din următoarele motive.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal.

Aceste pedepse sunt: minimum și maximum general și minimum și maximum special prevăzut de fiecare infracțiune în textul incriminator.

Categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă – amenda până la cea mai aspră – detențiunea pe viață.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Mai mult, Colegiul penal remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

O pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Colegiul penal în acest sens indică că, la stabilirea pedepsei instanța de apel a argumentat detaliat soluția adoptată și a ținut cont de dispozițiile art. 75 Cod penal, care prevede, că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Astfel, pedeapsa stabilită inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, a fost aplicată de către instanțele de fond în limita sancțiunii prevăzute de articolul incriminat, care prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, în toate cazurile cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

În sensul art. 65 Cod penal, privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate ca măsură de pedeapsă presupune interzicerea, în baza sentinței de judecată, de a practica activitatea nominalizată de către o persoană concretă.

Astfel de activitate poate fi de natura aceleia de care inculpatul s-a folosit la săvârșirea infracțiunii. Ea include atât activitatea de bază (serviciul), atunci când inculpatul conduce mijloacele de transport în bază de contract cât și în cazul când conduce mijlocul de transport personal.

Aplicarea acestui tip de pedeapsă este determinată în mod principal de necesitatea de a preveni recidiva persoanelor care au săvârșit infracțiuni în legătură cu funcția ocupată sau cu activitatea profesională.

Având în vedere considerentele enunțate, Colegiul penal conchide, că în speță instanțele de fond au ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, astfel fiind respectate dispozițiile art. art. 61, 75 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă pentru fapta săvârșită, sub formă de închisoare pe termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an, executarea pedepsei închisorii fiind suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

Colegiul penal ține să menționeze că, este neîntemeiat argumentul recurentului privind excluderea pedepsei complementare stabilite de către instanțele de fond sub forma privării de dreptul de a conduce mijloace de transport, deoarece pedeapsa complementară este o parte componentă a pedepsei principale prevăzute de art. 264 alin. (3) Cod penal și are scopul reeducării inculpatului cât și a prevenirii de săvârșirea infracțiunilor de către alte persoane.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârilor adoptate în prezenta cauză și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de inculpat la 12 ianuarie 2017.

Potrivit art. 432 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că, recursul este declarat peste termen.

Termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar dacă totuși recursul a fost declarat după expirarea termenului el urmează a fi respins ca tardiv, cu excepția când întârzierea a fost determinată de motive întemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată, că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 07 noiembrie 2016 (f.d. 120-123, vol.II), dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat în prezența inculpatului Arseni Mihail, precum și a avocatului acestuia Melinteanu Dorin, ultimii fiind înștiințați că pronunțarea deciziei integrale va avea loc la 05 decembrie 2016.

Așadar, la 05 decembrie 2016, conform procesului-verbal al ședinței de judecată, a fost pronunțată decizia motivată, în prezența procurorului și a inculpatului (f.d. 123, vol.II), cărora contra semnătură le-a fost înmănată copia deciziei integrale, fapt ce rezultă din recipisa anexată la materialele cauzei (f.d. 140, vol.II).

Astfel fiind, reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, în speță, termenul de declarare a recursului urmează a fi calculat începând cu 06 decembrie 2016 și care a expirat la 05 ianuarie 2017, aceasta fiind și ultima zi pentru declararea recursului.

În speță, Colegiul penal a stabilit că recursul ordinar declarat de inculpatul Arseni Mihail, a fost depus la 12 ianuarie 2017, acesta fiind depus cu omiterea termenului de 30 de zile stabilit de lege pentru declararea recursului ordinar.

Având în vedere că, în situația când instanța de recurs respinge recursul ca fiind depus peste termen, nu se expune asupra circumstanțelor de drept ale cauzei și legalității hotărârii adoptate, din acest punct de vedere, nu există temeii de a se expune asupra legalității deciziei instanței de apel referitor la criticele invocate de inculpat în cererea de recurs nominalizată.

În astfel de circumstanțe, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar, ca fiind declarat peste termen.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul *Arseni Mihail xxxxxx*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, în propria cauză penală, din 03 ianuarie 2017, ca fiind vădit neîntemeiat, iar din 12 ianuarie 2017, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 mai 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev